

שנה נהן • ישראל היום

אורי הייטנר

חמש מצלמות מנותקות

נה קטע שהיה יכול לשמש סצנה מסרט: אדם בעל חזות מרחיבה עולה במדרגות האוטובוס. המצלמה מתרוממת בפניו. הוא אומר משפט אחד, המבליט את מבטאו הערבי. לפתע פתאום, הנהג קם ממושב, תופס את האיש, משליך אותו בכוח מגרם המדרגות וסוגר במהרה את הדלת. קאט. סצנה כזו יכולה ללמד על גזענות בחברה הישראלית, הגורמת לכך שנהג משליך מהאוטובוס אדם שכל סטאו הוא היותו ערבי. אבל מה קורה אם שנייה אחרי ה"קאט" האדם שהושלך מהאוטובוס מתפוצץ? מתברר שהנהג הערבי זיהה תגורת נפץ על גופו של מחבל, ובמעשהו מנע פיגוע טרור והציל את חייהם של עשרות נוסעים.

הנה כי כן, כך עושים סרט דוקומנטרי. על מה שמזים את ה"זום" והיכן עושים את ה"קאט" - זה כל העניין. מצלמה אחת תקינה או חמש מצלמות שבורות - כל אלה חשוכים פחות מהחלטה של הבמאי. ההחלטות הללו מבטאות את האג'נדה שלו. אם הוא רוצה להציג את החברה הישראלית כגזענית, הוא יכול לעשות זאת באמצעות תוצאת תמונה מהקשרה - הקשר של פיגוע גזעני נגד ישראלים, נגד יהודים, שנמנע בזכות תושביו של הנהג.

אי אפשר להציג סרט העוסק במאבק על הגדר מחוץ להקשר של הסיבה והצורך בהקמתה, ובלי לשלב בו ביד מניגוני התופת, שבהם נרצחו יותר מ-1,000 ישראלים

במהלך השנים היו נהגים שהצליחו, בדרך שתוארה, למנוע פיגועים ולהציל חיי אדם. למרבה הצער, ברוב המקרים לא כך היה. במשך תקופה ארוכה נהגנו לרבו על "אוטובוסים מתפוצצים", אבל האמת היא שלא היו אלה אוטובוסים מתפוצצים, אלא בני אדם שהפכו עצמם לחיות טרף ממולכרות, שפוצצו עצמם כדי לרצוח כמה שיותר יהודים - באוטובוסים, בקניונים ובמערבונים.

גיל פיגועי ההתאבדות של סוף שנות ה-90 ושל תחילת העשור הקודם לא ביטא ייאוש אלא תקווה. תחושתם של הפלשתינים היתה שהם מצאו את

תורת הלחימה האולטימטיבית, כזו שאין דרך להי תמונר עימה, ושתתיש את כוחה של החברה הישראית, תשבור אותה, תרסק אותה ותביס אותה. ואולם החברה הישראלית גילתה חוסן יוצא דופן. מדינת ישראל השיבה מלחמה שערך וניצחה את טרור המתאבדים. למלחמה הזאת היו ביטויים רבים, רובם התקפיים: מבצע חומת מגן, מבצעי הסיכול הממוקד, החזרת הפעילות הביטחונית הישראלית לשטחי הרשות הפלשתינית והמעצרים הנעשים מאז ועד היום בכל לילה, המאל"אטורים. לנוכח ההצלחות הישראליות, זו הבטן הרכה שלהם. ולצידם נהגו לעשות גם צעדים הגנתיים - המחסומים וגדר הביטחון. הפלשתינים העוסקים בטרור ותומכיהם בישראל וברחבי העולם חשים תסכול עמוק ומייאש לנוכח תבוסתם בקרב, לאחר שחשבו כי סוף סוף מצאו את הדרך לניצחון. תסכול זה בא לידי ביטוי במלחמה נגד גדר הביטחון, המסמלת בעיניהם את כישלון טרור המתאבדים. מובן שהטיעונים על המיקום הספציפי של הגדר כגורם למאבק הם תירוץ נבוב, שנועד לגייס תמיכה מתומכיה המפוקפקים של הפלשתינים באירופה.

המאבק נגד הגדר כבלעין הוא מאבק אלים, שבו לאורך שנים מיידיים בכל שבוע אבנים בחיילי צה"ל ומנסים לסכל את הקמת הגדר. אלא שאי אפשר להציג סרט על המאבק הזה מחוץ להקשר של הסיבה והצורך בהקמת הגדר, ובלי לשלב בו ביד מניגוני התופת, שבהם נרצחו יותר מ-1,000 ישראלים. הסרט "חמש מצלמות שבורות" מייצג אותנו באוסקר, וכמשלם מסים סיעתי במי מונו. כנראה איני פטריוט, מכיוון שייחלתי לכך שהסרט "שלנו" לא יוכר בפריס.

דרך אגב, אני עושה הבחנה גמורה בין "חמש מצלמות שבורות" ובין "שומרי הסף". ב"שומרי הסף" מסככים שישה פטריוטים ישראלים, אשר הקדישו את חייהם לביטחון המדינה והמבטאים היום עמדות שאני מתנגד להן, ושאינן מקוממות אותי. אני מכבד את האנשים ואת דעותיהם. לא כן כאשר מדובר בסרט התעמולה האנטי-ישראלי "חמש מצלמות שבורות".

שמעון אור: מה פשר הקשר? לפיד-בנט?

אם תקשיבו היטב לקולות העולים ממחנות בנט ולפיד, תבינו שבניגוד לתחושה הרווחת - הברית ביניהם אינה משקפת דווקא את כל מה שהיינו רוצים לראות בארץ: חיבור ושפה משותפת בין דור צעיר של חילונים ורתיים, המכבדים איש את תרבותו ואת ציפור נפשו של רעהו. אם בנט ובוחזריו רואים בלימוד התורה ובקיום דיניה מרכיבי עומק אמיתיים של התרבות הישרא-לית, לא כך הוא אצל יאיר לפיד. בעוד בנט ובוחזרו מעוניינים לשפוך את המים העכורים מהמאבק של הדת אך להשאיר את התינוק חי ואף לרדוף להי תפתחות, הרי אצל לפיד ה"תינוק" הזה - חוץ מן הפולקלור שבו - הוא כאותם מים עכורים. הרברים אינם נאמרים בסתר אלא בגלוי. בנאומו של לפיד בוועידת הנשיאים הוא אמר בפירוש כי בכונתו לקדם נישואים אזרחיים במדינת ישראל ככנסת הבאה ולהשוות את מעמדם של הזרמים הקונסרבטיבי והרפורמי למעמדם של הזרם האור-תודוקסי. מבחינתו, הליכי נישואים, גירוש, גיר, כשרות וכדומה הם תרבות טקסית, שאין כל סיבה כי יתקיימו על פי דרך מסוימת. אין הוא מעלה בדעתו כי המעשה ההלכתי יוצר מציאות וממילא לא ניתן לכל אחד או לכל גוף לעשותו. גם אם לפיד אומר כי הוא "בעד שכל ילד חילוני יידע איך נראה דף גמרא", נראה כי אין הוא מתכוון כלל שאותו ילד גם יקיים את מה שנכתב באותו הדף. ההבדל בין שניהם הוא ענק.

גם אם יאיר לפיד אומר כי הוא "בעד שכל ילד חילוני יידע איך נראה דף גמרא", נראה כי אין הוא מתכוון כלל שאותו ילד גם יקיים את מה שנכתב בו

אז על מה עומד המכנה המשותף שבין בנט ליאיר לפיד? על מה שמכונה "שותפות בנטל"? הקשבה לדבריו של יאיר לפיד מגלה שאפילו בנושא הזה אין כל קשר בין הרצון של בנט לבין מגמותיו של יו"ר יש עתיד. כאשר לפיד מדבר על מה שהוא מכנה "שותפות בנטל", הוא מדבר על "יכולתה של המדינה לפעול כריבון אל מול הקבוצות המרכיבות אותה". מה שבאמת עומד מאחורי המילים התמימות "שותפות בנטל" הוא ההבאה בכפייה את החרדים להכרה כי המדינה היא הריבון העליון, גם מעל לתורה. את תרגיל המנהיגות שעשו בצבא "בקטן" לתתים הלאומיים בנושא שירת הנשים, הוא רוצה לעשות בגדול לחרדים. ואולם אצל בנט וציבור בוחזרו הרברים שונים לגמרי. עוד לא אבדה מוידונו המצוקה הקשה שאי ליה נכנס בנט ביחס לשאלת פקודת פינוי יישובים. היחס שבין הריבון הלאומי ל"דיבוננו של עולם" אינו פתיר לידרו. את החרדים הוא רוצה בצבא מטעם אחרות העם, ולא כדי להמיר אותם על דתם ל"דת" הדמוקרטית והמדינה.

מהדברים הללו ברור כי למרות ניסיונותיהם להציג אחווה וחיות משותפת במסגרת המשא ומתן הקואליציוני, לשותפות הזאת בין בנט ולפיד "אין עתיד". עדיפה השותפות המפוכחת עם ראש הממשלה בנימין נתניהו, המבין כי אי אפשר להי שתמש בנושא הגיוס לשירות צבאי כמנוף לכפייה תרבותית של העולם החרדי. עדיפה החשיבה המעשית המנסה לחבר בין הקצוות, בלא לנסות להי בור זה את זה. קשה להימלט מהתחושה כי הכניסה הזאת של בנט אל חיבוקו של לפיד יש בה הרבה מחסך הקשר וחוסר האמון שנוצר בינו לבין ראש הממשלה.

הכתוב הוא ראש התנועה לתורה מנהיגה

קול קורא

מכתבים למערכת

deot@israelhayom.co.il

לעוד את הרופאים

התרבות האוכלוסייה במדינת ישראל והתארכות משך החיים מחו גיטא, והורקנות הרופאים הוותיקים מאירך גיטא, מחמירות את המחסור ברופאים בכלל וברופאים פנימיים ומרדימים בפרט. הפתרון למחסור זה אינו פשוט וחסוב לתת עליו את הרעת, לפני שהמזבץ הימיר עוד יותר. התפוקה השנתית של ארבעת בתי הספר לרפואה (בית הספר החמישי שבצפת עדיין לא מסוגל להניב בוגרים) קטנה ממלמלא את מספר הרופאים היוצאים לגמלאות. לכן יש לעודד באמצעים שונים את הישראלים הלומדים רפואה בנכר לחזור לישראל בגמר לימודיהם. עידוד זה יכול להיעשות על ידי הבטחת תנאי עבודה ומחיה וואותים, אשר ימומנו מהקצבות ומהקצבות של כל מי שאינם נושאים בנטל הביטחוני ובנטל הכלכלי. שמעון גרובר, הרצליה

חג הנפצים

בימים האחרונים, שבהם חגגנו את חג הפורים, היינו עדים לבני נוער עבייניים, שפוצצו נפצים בשעות הלילה הקטנות ובכך הפחירו את התושבים וגרמו לבהלה מיותרת. הרעש מחזיר ונשמע ממש כמו יריות במרכזי אוכלוסייה. המשטרה חייבת לתפוס את העביינים הללו כי מדובר בכבירות על החוק. הקלות הבלתי נסבלת הזאת, שבה בני נוער משתמשים בנפצים ובשאר הפצצים מרעישים, מחייבת פעולה דרסטית של משטרת ישראל והרשויות כדי לתפוס ולהעמיד לדין את מי שעושה זאת, למען יראו וייראו. הרי מדובר בנערים צעירים ומשועממים, הגורמים נזק לסביבה ביועין. חייבים למגר את התופעה הזאת, ויפה שעה אחת קודם. חג הפורים אינו נותן לגיטימציה לבני נוער להתנהג כפושעים. זו בושה וחרפה - גם לנו כחברה.

אייל דותן, רעננה

סטיקר היום 1 גני סוכנויות

5 מצלמות שבורות: סוף הסרט